

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1755/2021
10.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Весне Субић, Добриле Страјина и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Trace Srbija“ а.д. Ниш, чији је пуномоћник Ана Младеновић, адвокат из ..., ради исплате увећане зараде по основу минулог рада, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4/2021 од 24.03.2021. године, у седници одржаној дана 10.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4/2021 од 24.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4/2021 од 24.03.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 447/19 од 02.11.2020. године у усвајајућем делу става првог изреке и ставу трећем изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе „Trace Srbija“ а.д. да му на име неисплаћеног дела увећане зараде по основу минулог рада за период од 01.09.2016. године до 12.07.2019. године исплати и то:

- за септембар месец 2016. године износ од 1.707,22 динара, са законском затезном каматом почев од 31.10.2016. године па до коначне исплате,
- за октобар месец 2016. године износ од 2.342,32 динара, са законском затезном каматом почев од 30.11.2016. године па до коначне исплате,
- за новембар месец 2016. године износ од 3.533,10 динара, са законском затезном каматом почев од 31.12.2016. године па до коначне исплате,
- за децембар месец 2016. године износ од 3.749,44 динара, са законском затезном каматом почев од 31.01.2017. године па до коначне исплате,
- за јануар месец 2017. године износ од 3.551,70 динара, са законском затезном каматом почев од 28.02.2017. године па до коначне исплате,

- за фебруар месец 2017. године износ од 3.000,05 динара, са законском затезном каматом почев од 31.03.2017. године па до коначне исплате,
- за март месец 2017. године износ од 3.581,23 динара, са законском затезном каматом почев од 30.04.2017. године па до коначне исплате,
- за април месец 2017. године износ од 3.887,61 динара, са законском затезном каматом почев од 31.05.2017. године па до коначне исплате,
- за мај месец 2017. године износ од 3.971,17 динара, са законском затезном каматом почев од 30.06.2017. године па до коначне исплате,
- за јун месец 2017. године износ од 2.624,13 динара, са законском затезном каматом почев од 31.07.2017. године па до коначне исплате,
- за јул месец 2017. године износ од 3.780,20 динара, са законском затезном каматом почев од 31.08.2017. године па до коначне исплате,
- за август месец 2017. године износ од 3.716,51 динара, са законском затезном каматом почев од 30.09.2017. године па до коначне исплате,
- за септембар месец 2017. године износ од 4.046,50 динара, са законском затезном каматом почев од 31.10.2017. године па до коначне исплате,
- за октобар месец 2017. године износ од 1.315,59 динара, са законском затезном каматом почев од 30.11.2017. године па до коначне исплате,
- за новембар месец 2017. године износ од 3.993,60 динара, са законском затезном каматом почев од 31.12.2017. године па до коначне исплате,
- за децембар месец 2017. године износ од 4.603,14 динара, са законском затезном каматом почев од 31.01.2018. године па до коначне исплате,
- за јануар месец 2018. године износ од 5.512,33 динара, са законском затезном каматом почев од 28.02.2018. године па до коначне исплате,
- за фебруар месец 2018. године износ од 4.120,59 динара, са законском затезном каматом почев од 31.03.2018. године па до коначне исплате,
- за март месец 2018. године износ од 3.828,13 динара, са законском затезном каматом почев од 30.04.2018. године па до коначне исплате,
- за април месец 2018. године износ од 4.303,94 динара, са законском затезном каматом почев од 31.05.2018. године па до коначне исплате,
- за мај месец 2018. године износ од 4.271,89 динара, са законском затезном каматом почев од 30.06.2018. године па до коначне исплате,
- за јун месец 2018. године износ од 3.813,73 динара, са законском затезном каматом почев од 31.07.2018. године па до коначне исплате,
- за јул месец 2018. године износ од 2.428,90 динара, са законском затезном каматом почев од 31.08.2018. године па до коначне исплате,
- за август месец 2018. године износ од 4.855,23 динара, са законском затезном каматом почев од 30.09.2018. године па до коначне исплате,
- за септембар месец 2018. године износ од 4.330,98 динара, са законском затезном каматом почев од 31.10.2018. године па до коначне исплате,
- за октобар месец 2018. године износ од 4.700,97 динара, са законском затезном каматом почев од 30.11.2018. године па до коначне исплате,
- за новембар месец 2018. године износ од 5.256,18 динара, са законском затезном каматом почев од 31.12.2018. године па до коначне исплате,
- за децембар месец 2018. године износ од 15.775,02 динара, са законском затезном каматом почев од 31.01.2019. године па до коначне исплате,

- за јануар месец 2019. године износ од 4.198,94 динара, са законском затезном каматом почев од 28.02.2019. године па до коначне исплате,
- за фебруар месец 2019. године износ од 3.732,76 динара, са законском затезном каматом почев од 31.03.2019. године па до коначне исплате,
- за март месец 2019. године износ од 4.332,25 динара, са законском затезном каматом почев од 30.04.2019. године па до коначне исплате,
- за април месец 2019. године износ од 4.293,27 динара, са законском затезном каматом почев од 31.05.2019. године па до коначне исплате,
- за мај месец 2019. године износ од 4.682,61 динара, са законском затезном каматом почев од 30.06.2019. године па до коначне исплате,
- за јун месец 2019. године износ од 4.517,17 динара, са законском затезном каматом почев од 31.07.2019. године па до коначне исплате,
- за јул месец 2018. године износ од 737,78 динара, са законском затезном каматом почев од 01.09.2018. године па до коначне исплате;

и **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца да му тужени на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 46.880,00 динара.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 33.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4/2021 од 24.03.2021. године, потврђена је пресуда Основног суда у Врању П1 447/2019 од 02.11.2020. године у усвајајућем делу става првог изреке и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке и жалба туженог одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), јер постоји потреба за уједначавањем судске праксе, с обзиром да предмет тражене судске заштите и разлоге због којих су нижестепени судови усвојили тужбени захтев, као и наводе из ревизије тужене. Стога је Врховни касациони суд прихватио да одлучује о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, те одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/2014) Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац се налазио у радном односу код тужене на неодређено време на пословима Претходно је био у радном односу код Предузећа за путеве „Врање“ (налаз вештака у бази података достављен од стране туженог на дан 01.09.2016. године имао је навршен радни стаж код ПЗП „Врање“, ПЗП „Врање“ а.д. у стечају и „Трасе РЗР“ доо Врање у укупном трајању од ... година, ... месеци и ... дана). Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/2012 од 29.03.2012. године, над Предузећем за путеве „Врање“ са седиштем у Врању отворен је стечајни поступак, у ком поступку је ово предузеће продато туженом, а према уговору о купопродаји од 23.12.2014. године. На основу извештаја Удружења послодаваца путне привреде Републике Србије „Путар“ од 02.07.2019. године, Предузеће за путеве „Врање“ ад је био члан овог Удружења од 2006. године, а од 02.08.2018. године дошло је до статусне промене припајањем Привредног друштва „Трасе РЗР Вранје“ у „Трасе РЗР Ниш“, а које предузеће је променило име у „Трасе Србија“ ад Ниш. Поднетом тужбом у овом поступку тужилац потражује мање исплаћену накнаду по основу минулог рада у висини утврђеној налазом вештака финансијске струке, а применом Посебног колективног уговора за делатност путне привреде.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, јер ова одредба тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду. Ово стога што је након продаје стечајног дужника дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац, овде тужени, али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, а по њиховој оцени произилази да је остварени континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП „Врање“ код које је тужилац био запослен и туженог код кога је засновао радни однос, па су закључили да тужиоцу припада право на увећану зараду по основу временаведеног на раду код послодавца.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је становиште нижестепених судова засновано на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ број 104/09 и 99/11) прописано је да се тим Законом уређују услови и начини покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. став 1. истог Закона прописано је да по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог Закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. став 2. овог Закона, док је одредбом члана 136. став 1. истог Закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано

је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

Имајући у виду наведене одредбе, по оцени Врховног касационог суда у конкретном случају као меродавни пропис има применити Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду у односу на потраживање тужиоца, с обзиром да је за остваривање овог права потребно да буду испуњени услови за исплату увећане зараде по основу минулог рада према одредбама Закона о раду, на који се тужилац позива, а чија примена је у конкретном случају искључена. Ово стога што је последица продаје стечајног дужника као правног лица та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника. Зато је основано указивање ревизије туженог да је правилно првостепени суд оценио да тужилац не може да заснива основаност свог тужбеног захтева, с обзиром на одредбе Закона о раду и Посебног колективног уговора, јер стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат је као правно лице у стечају. Стога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, а није настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином постоји очигледна разлика.

Из изложених разлога нижестепене пресуде су преиначене, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца као неоснован, те је одлучено као у ставу другом изреке, на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

Како је тужена успела у поступку по ревизији, на основу члана 153. и 154. ЗПП припадају јој трошкови овог поступка, на основу члана 165. став 2. и 154. и 163. тако што је туженом досудио трошкове за састав ревизије у износу од 33.000,00 динара, а који трошкови су одмерени у складу са успехом у спору и опредељеним захтевом туженог и важећом Адвокатском тарифом.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић